

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului Vladimir Tucin și ultimul, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2019, în cauza penală, în privința inculpatului

*Tucin Vladimir XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 01.08.2017 până la 18.02.2019;

Instanța de apel de la 20.03.2019 până la 29.05.2019;

Instanța de recurs de la 23.12.2019 până la 18.03.2020.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 18 februarie 2019, inculpatul Vladimir Tucin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și în baza acestei norme i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 5 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Inculpatul Vladimir Tucin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal și în baza acestei norme fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilită lui Vladimir Tucin pedeapsa definitivă de 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpatul Vladimir Tucin la 11 iulie 2017, aproximativ la ora 16:30, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă și aflându-se în ghereta situată

pe str. XXXXX, pe ascuns, de pe un dulăpior, a sustras un telefon mobil de model „Samsung” la prețul de 1 500 lei, în care activa cartela SIM cu nr. XXXXX la prețul de 30 lei, cauzând părții vătămate Iurie Andrieș daune în proporții considerabile în suma de 1 530 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Vladimir Tucin a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Tot, Tucin Vladimir, la 31 iulie 2017, aproximativ la ora 20:30, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin acces liber, a pătruns în ghereta „Ciao Cacao”, amplasată pe aleea de pe XXXXX, de unde pe ascuns, a sustras o geantă cu prețul de 500 lei, în care se aflau următoarele bunuri: un portmoneu cu prețul de 200 lei în care se afla o bancnotă cu nominalul de 200 lei; un telefon mobil de model „Lenovo 319” la prețul de 2 000 lei și o cruce din aur cu prețul de 1 500 lei, cauzându-i victimei Eugenia Arnaut un prejudiciu material considerabil în sumă de 4 400 lei.

Astfel, Vladimir Tucin prin acțiunile sale a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în încăpere, cu cauzare de daune în proporții considerabile.

2.1. Inculpatul, în ședința de judecată până la începerea cercetării judecătorești, a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în conținutul rechizitoriului și solicită ca judecata să se înfăptuiască pe baza probelor administrate în fază de urmărire penală, pe care le cunoaște și asupra cărora nu are obiecții conform revederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

3. Nefiind de acord cu sentința în cauză avocatul Marinescu Dumitru, în numele inculpatului Vladimir Tucin a declarat apel prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit de prima instanță, și a califica acțiunile acestuia în baza art. 28, 30 Cod penal, în coroborare cu prevederile art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, ca o infracțiune unică prelungită și de a-i numi lui Vladimir Tucin o pedeapsă sub formă de 180 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea apelului, avocatul Dumitru Marinescu a indicat că, acțiunile inculpatului urmau a fi încadrate doar în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, or, în speță se constată prezența unor acțiuni identice sub formă de furt din gheretă, iar intervalul de timp în care s-au petrecut acțiunile este de 20 zile, în ambele gherete s-au sustras bunuri mobile de dimensiuni relativ mici.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2019, apelul declarat de către avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului a fost respins ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei pronunțate, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Subsecvent, instanța de apel a respins ca nefondată solicitarea avocatului Dumitru Marinescu de a recunoaște vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca o infracțiune continuă, și să-i fie stabilită o pedeapsă non-privativă de libertate, or, ținând cont de probele administrate la respectiva cauză penală inclusiv declarațiile inculpatului, instanța de fond corect a constatat că prin acțiunile sale inculpatul a săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal

În acest sens, instanța de apel a subliniat că, infracțiunile comise de către Vladimir Tucin sunt infracțiuni materiale, care s-au consumat odată cu obținerea de către inculpat a posibilități reale de a se folosi de bunurile sustrate, acesta a comis două infracțiuni de furt. Astfel, acest fapt s-a constatat cu certitudine în condițiile în care, la episodul cu partea vătămată Iurie Andrieș inculpatul a părăsit locul faptei cu telefonul mobil și căuta să vândă telefonul mobil sustras, iar la episodul cu partea vătămată Eugenia Arnaut, inculpatul după ce a sustras geanta, a luat din geantă banii, a aruncat geanta și a intenționat să plece de la fața locului, fiind reținut de persoanele care erau în preajmă.

Cu referire la individualizarea pedepsei penale, instanța de apel a constatat că, la determinarea tipului și măsurii de pedeapsă, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75-77 Cod penal adică, de pericolul social al infracțiunilor comise de Vladimir Tucin, considerând echitabil de a-i stabili pedeapsa definitivă cu închisoare pe un termen de 2 ani, în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, în temeiul prevederilor art. 76 Cod penal, nu au fost constatate careva circumstanțe atenuante, iar ca circumstanță agravantă, în baza art. 77 Cod penal, s-a stabilit comiterea infracțiunilor de către o persoană anterior judecată pentru infracțiuni similare.

Astfel, instanța de apel a menționat că instanța de fond just a ținut cont de personalitatea inculpatului, atitudinea procesuală cooperantă de care a dat dovadă, a recunoscut integral vina în comiterea infracțiunilor, iar bunurile sustrate de acesta au fost restituite părților vătămate, considerând că corectarea și reeducarea inculpatului nu este posibilă fără izolarea lui de societate cu aplicarea față de

inculpatul Vladimir Tucin a unei pedepse penale sub formă de închisoare, pe un termen de 1 an și 5 luni, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) litt.d) și aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 5 luni pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit.c) și d) Cod penal, ultimul beneficiind de reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute la art. 364¹ alin. (8) din Codul de procedură penală, iar în temeiul prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal i s-a stabilit pedeapsa pentru concurs de infracțiuni pedeapsă definitivă sub formă de 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

5. Împotriva deciziei declară recursuri ordinare avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului și ultimul, indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) și 12) Cod de procedură penală solicită, casarea deciziei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi decizii prin care a-i califica acțiunile inculpatului în baza art. 28, 30, 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal și a-i stabili o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 180 ore.

În motivare recursurilor, partea apărării susține că, acțiunile inculpatului eronat au fost calificate ca două infracțiuni distincte, or, ultimul a comis o infracțiune prelungită având o intenție unică.

De asemenea, recurenții remarcă că la individualizarea pedepsei penale, instanța de judecată urmează să țină cont de faptul că ultimul a recunoscut vinovăția în cele comise, regretă și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată prevăzută de dispozițiile art. 364¹ Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia expusă de către procuror în referință, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

În speță se constată că recurenții s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și au declarat recursurile ordinare în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestora în cazul în care constată că recursurile declarate sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal reține că, recurenții indică ca temeiuri pentru declararea recursurilor ordinare, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10), 12) Cod de procedură penală, în sensul că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal subliniază că motivele – temeiurile de recurs invocate de recurenți nu se confirmă în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Din textul recursurilor, Colegiul penal constată că, avocatul Dumitru Marinescu și inculpatul Vladimir Tucin își exprimă dezacordul cu modul de stabilire a pedepsei de către instanțele ierarhic inferioare, precum că acestea nu au ținut cont de principiul individualizării pedepsei penale, deci are în vedere temeiul prevăzut în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod penal.

Cu referire la temeiul invocat, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece în urma examinării materialelor cauzei și a conținutului deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel în decizia sa corect a motivat soluția în privința stabilirii pedepsei.

Cât ține de motivele indicate în recurs precum că, instanța de apel nu a luat în considerație circumstanțele atenuante „*recunoașterea vinovăției, căința sinceră*”, Colegiul penal nu le acceptă, or, aceste motive au fost obiect de dispută atât în cadrul primei instanțe cât și în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurenților în sentința adoptată precum și în decizia atacată pe care Colegiul penal le însușește, ca corecte, ce este și conform practicii CtEDO (*vezi hotărârea Albert vs România din 16.02.2010*).

De asemenea, din conținutul recursului ordinar declarat de către apărătorul Dumitru Marinescu în numele inculpatului, se constată că acesta invocă critici referitor la încadrarea juridică a acțiunilor infracționale comise de către inculpat, în acest sens, Colegiul penal conchide că, instanțele de fond corect a ținut cont prevederile art. 28 și 30 Cod penal și întemeiat a calificat acțiunile ilegale ale inculpatului, ca două infracțiuni diferite, deoarece faptele au fost săvârșite cu două intenții diferite și scopuri diferite.

Colegiul penal reține că, potrivit art. 28 Cod penal, infracțiunea unică reprezintă o acțiune (inacțiune) sau un sistem de acțiuni (inacțiuni) care se califică conform dispoziției unei singure norme a legii penale.

Astfel, reieșind din conținutul acestei norme, infracțiunea unică poate fi realizată ori printr-o singură acțiuni (inacțiune), ori printr-un sistem de acțiuni (inacțiuni), care se limitează la conținutul unei infracțiuni unice.

Prin unitatea de infracțiune se înțelege situația în care o activitate infracțională, formată dintr-o acțiune (inacțiune) ori din mai multe acțiuni (inacțiuni) se consideră, potrivit stării de fapt ori potrivit legii, o singură infracțiune pentru care se aplică o singură pedeapsă.

Consecvent, o formă a unității de infracțiune este unitatea legală, care la rândul ei se poate manifesta prin caracterul prelungit al acțiunilor inculpatului.

Prin urmare, potrivit art. 30 Cod penal, se consideră infracțiune prelungită fapta săvârșită cu *intenție unică*, caracterizată prin două sau mai multe acțiuni infracționale identice, comise cu *un singur scop*, alcătuind în ansamblu o infracțiune și care se consumă din momentul săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni infracționale.

Respectiv, din materialele cauzei și stării de fapt stabilite, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, a fost dovedit univoc faptul că inculpatul a comis două infracțiuni diferite care nu pot fi privite sub instituția infracțiunii prelungite.

Or, reieșind din prevederile art. 32 și 33 alin. (1) și (3) Cod penal, pluralitatea de infracțiuni constituie, după caz, concurs de infracțiuni sau recidivă. Se consideră concurs de infracțiuni săvârșirea de către o persoană a două sau mai multor infracțiuni dacă persoana nu a fost condamnată definitiv pentru vreuna din ele și dacă nu a expirat termenul de prescripție de tragere la răspundere penală, cu excepția cazurilor când săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni este prevăzută în articolele părții speciale a Codului în calitate de circumstanță care agravează pedeapsa. Concursul real există atunci când persoana, prin două sau mai multe acțiuni (inacțiuni), săvârșeste două sau mai multe infracțiuni. Respectiv, concursul real de infracțiuni poate să fie prezent doar în cazul în care o persoană, prin două sau mai multe acțiuni (inacțiuni) distincte, în baza unor rezoluții sau forme de vinovăție separate, săvârșeste două sau mai multe infracțiuni prevăzute de diferite componente de infracțiune.

Având în vedere cele expuse, prevederile art. 30 Cod penal, sunt străine speței de față, or, instanța de recurs reiterează că în cauza penală deferită judecătii, acțiunile inculpatului se califică ca două infracțiuni separate.

Așadar, Colegiul penal verificând decizia instanței de apel sub aspectul motivelor invocate în recursurile ordinare, conchide că instanța de apel a pronunțat

o decizie motivată sub toate aspectele și corect a aplicat legislația națională în acest sens.

Astfel, în cazul în care o instanță națională a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*vezi cauza CtEDO Latourinerie din 10 decembrie 2002*).

Prin urmare, erorile de drept invocate de către recurenți, prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 10), 12) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor, iar din aceste considerente acestea urmează a fi declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului Vladimir Tucin și ultimul, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2019, în cauza penală în privința lui *Tucin Vladimir XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **06 mai 2020**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan